

Sygn. akt II AKa 63/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2013r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Jarosław Góral

Sędziowie: SA – Marzanna A. Piekarska-Drażek

SA – Marek Czecharowski (spr.)

Protokolant: – sekr. sąd. Kazimiera Zbysińska

przy udziale Prokuratora Jacka Pergałowskiego

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2013 r.

sprawy

1. R. W. (1),

2. R. S. (1)

3. R. O. (1)

oskarżonych z art. 280 § 2 k.k. – ad. 1, z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 258 § 2 k.k., z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – ad. 2, z art. 258 § 2 k.k., z art. 56 ust. 1 oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - ad. 3

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w. W.

z dnia 26 lipca 2012 r. sygn. akt VIII K 253/10

I. na podstawie art. 105 § 1 k.p.k. dokonuje sprostowania oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w ten sposób, że w orzeczeniu o łącznych karach grzywny wymierzonych oskarżonym R. S. (1) i R. O. (1) w miejsce określenia „zł” wpisuje „stawek dziennych”, a w części dotyczącej opłat należnych od oskarżonych wpisuje w miejsce wymienionych tam kwot następujące kwoty:

od R. W. (1) – 300 (trzysta) zł, a od R. S. (1) i R. O. (1) po 860 (osiemset sześćdziesiąt) zł;

II. utrzymuje w mocy wyrok w zaskarżonych częściach;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze po 1/3 wydatków z nim związanych oraz tytułem opłat od R. W. (1) – 300 (trzysta) zł, a od R. S. (1) i R. O. (1) po 860 (osiemset sześćdziesiąt) zł;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. J. – Kancelaria Adwokacka w W. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł w tym 23 % VAT za obronę z urzędu wykonywaną przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

W sprawie o sygn. akt VIII K 253/10 zawisłej przed Sądem Okręgowym w. W. odpowiedzieli m. in.: **R. W. (1)** oskarżony o to, że:

I. w dniu 27 sierpnia 2001 r. w W. w mieszkaniu przy ul. (...) działając wspólnie i porozumieniu z B. L. (1), P. S. (1), D. R. ps. (...) i innym ustalonym sprawcą dokonał rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia w postaci noża na osobie B. K., w ten sposób, że w czasie gdy B. K. był bity przez pozostałych sprawców zadał mu nożem cios w prawe udo czym spowodował ranę kłutą, a następnie zabrał celem przywłaszczenia zegarek męski marki C., złotą bransoletkę, pieniądze w kwocie 8000 zł i samochód osobowy marki O. (...), czym działał na szkodę B. K.

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 k.k.

oraz **M. S. (nie skarżący wyroku), R. S. (1) i R. O. (1)** o to, że:

II. w dniu 28 lipca 1998 r. w W. przy ul. (...) działając wspólnie i porozumieniu ze S. K. ps. (...), A. G., M. K. (1), M. N. (1) ps. (...) z M.", D. E. ps. (...), M. B., R. K. (1) ps. (...), A. K. ps. (...), R. S. (2) ps. (...) vel (...) vel (...), P. W. i innymi ustalonymi i nieustalonymi mężczyznami dokonali rozboju na osobie W. G., który został kilka razy uderzony kijem bejsbolowym w różne części ciała oraz zadano mu kilka ciosów nożem w okolice podudzia, pleców, pośladków, a następnie dokonano zaboru celem przywłaszczenia telefonu komórkowego marki N. wartości 700 zł, portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 450 zł i dokumentów oraz zegarka T. I. o wartości 350 zł, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw

tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

nadto **M. S. i R. S. (1)** o to, że:

III. w okresie od początku 1999 r. do 21 lutego 2001 r. w W. i okolicach działając wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z P. R., Ł. C. (1) i innymi osobami brali udział w obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi w postaci kokainy o łącznej wadze nie mniejszej niż 2 kilogramy, marihuany o łącznej wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów i heroiny o łącznej wadze nie mniejszej niż 10 kilogramów, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IV. w bliżej nieustalonym okresie, na przestrzeni od połowy 1998 do 1999 r. w W. bez wymaganego zezwolenia posiadali pistolety nieustalonego typu kaliber 5,56 mm wraz z amunicją, przy czym czynu tego dopuścili się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

V. w okresie od wiosny 1998 r. do 17 stycznia 2000 r. w W. i okolicach brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez S. K. ps. (...) mających na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, rozboje z użyciem broni palnej i innych niebezpiecznych przedmiotów, a także przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia i pozbawienie wolności innych osób oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

tj. o czyn z art. 258 § 2 k.k. (w brzmieniu Dz. U. 1999.83.931)

VI. w okresie od 17 stycznia 2000 r. do 6 lutego 2001 r. w W. i okolicach brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez M. N. (1) ps. (...) z M. mających na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, rozboje z użyciem broni palnej i innych niebezpiecznych przedmiotów, a także przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia i pozbawienie wolności innych osób oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

tj. o czyn z art. 258 § 2 kk (w brzmieniu Dz. U. 1999.83.931)

nadto **R. O. (1)** o to, że:

VII. w okresie od wiosny 1998 r. do końca 1998 r. w W. i okolicach brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym kierowanej przez S. K. ps. (...) mających na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, takich jak wymuszenia rozbójnicze, rozboje z użyciem broni palnej i innych niebezpiecznych przedmiotów, a także przestępstw przeciwko życiu, zdrowiu i wolności, takich jak pobicia i pozbawienie wolności innych osób oraz obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi

tj. o czyn z art. 258 § 2 kodeks karny (w brzmieniu Dz. U. 1997.88.553)

VIII. w dniu 3 sierpnia 1998 r. w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu ze S. K. ps. (...), M. N. (1) ps. (...) z M.", M. K. (1), A. G., P. R., Ł. C. (1), D. E. ps. (...), M. B., R. K. (1) ps. (...), A. K. ps. (...), G. K. ps. „Japan”, R. S. (2) ps. (...) vel (...) vel (...), P. W. i innymi ustalonymi i nieustalonymi groźbami gwałtownego zamachu na mienie usiłował doprowadzić R. S. (3) właścicielkę agencji towarzyskiej przy ul. (...) w W. do rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 1000 USD płatnych miesięcznie, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

IX. w bliżej nieustalonym okresie 1998 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości nie mniejszej niż 100 gramów zbywając ww. narkotyki w ilościach po 20 - 30 gramów każdorazowo P. R. i Ł. C. (1)

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

X. w bliżej nieustalonej dacie w 2002 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci 0,5 kilograma heroiny i 200 gramów kokainy, które przyjął za pośrednictwem M. B. ps. (...) i mężczyzny o ps. (...) od P. R. i Ł. C. (1) celem sprzedaży

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

nadto **R. S. (1)** o to, że:

XI. w sierpniu/wrześniu 2004 r. w W. działając wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z P. R. brał udział w obrocie znacznej ilości środka odurzającego w postaci heroiny o łącznej wadze nie mniejszej niż 100 gramów

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 26 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy oskarżonego **R. W. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem I z tym, że wyeliminował z opisu czynu nazwiska B. L. (1), P. S. (1), D. R. ps. (...) i przyjął, iż oskarżony działał z innymi ustalonymi sprawcami i za to z mocy art. 280 § 2 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności; oskarżonych **R. S. (1)** i **R. O. (1)** od popełnienia czynu opisanego pod punktem II uniewinnił, kosztami

postępowania w sprawie w tej części obciążył Skarb Państwa; w ramach czynu opisanego pod punktem III oskarżonego **R. S. (1)** uznał za winnego tego, że w okresie od początku 1999 r. do 21 lutego 2001 r. w W. i okolicach działając wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w obrocie znacznej ilości środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi a w tym nie mniej niż 0,5 kg heroiny, przy czym czynu tego dopuścił się działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw i za to z mocy art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a z art. 56 ust. 3 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 zł; oskarżonego **R. S. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem V i za to z mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; oskarżonego **R. S. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem VI i za to z mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; oskarżonego **R. O. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem VII i za to z mocy art. 258 § 2 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności; oskarżonego **R. O. (1)** od popełnienia czynu opisanego pod punktem VIII uniewinnił; kosztami postępowania w tej części obciążył Skarb Państwa; oskarżonego **R. O. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem IX z tym, że przyjął, iż obrót nie dotyczy znacznej ilości środka odurzającego a czyn stanowi przestępstwo z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to z mocy art. 56 ust. 1 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 zł;

oskarżonego **R. O. (1)** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego pod punktem X i za to z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a z art. 56 ust. 3 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 zł;

oskarżonego **R. S. (1)** uznał za winnego czynu opisanego pod punktem XI i za to z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go, a z mocy art. 56 ust. 3 ustawy z 25 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 33 k.k. orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 zł;

na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu **R. S. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy i karę łączną grzywny w wymiarze 70 zł stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 zł, oskarżonemu **R. O. (1)** karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i karę łączną grzywny w wymiarze 70 zł stawek dziennych przyjmując wysokość każdej stawki na kwotę 40 zł; na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie i tak oskarżonemu **R. W. (1)** od dnia 22 lutego 2010 r. do 26 lipca 2012r., oskarżonemu **R. O. (1)** od 24 lutego 2010 r. do dnia 26 lipca 2012r., oskarżonemu **R. S. (1)** od dnia 26 lutego 2010 r. do dnia 26 lipca 2012r.; zasądził od oskarżonych **R. W. (1)** 400 zł, **R. S. (1)** 800 zł i od **R. O. (1)** 800 zł tytułem opłaty i obciążył ich kosztami postępowania w sprawie na rzecz Skarbu Państwa; zasądził na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. R., kwotę 3720 zł plus VAT; na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. B., kwotę 1800 zł plus VAT; na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. J., kwotę 960 zł plus VAT tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej obrony z urzędu.

Wyrok powyższy zaskarżyli obrońcy trzech oskarżonych. Czwarty – **M. S.** skazany na karę łączną 5 lat pozbawienia wolności nie odwołał się od zapadłego wyroku, który tym samym uprawomocnił się w części jego dotyczącej.

Obrońca osk. R. W. (1) zarzucił wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania a w szczególności - art.5 § 2 k.p.k. - przez to, że Sąd nie dające się usunąć wątpliwości rozstrzygnął na niekorzyść ww. oskarżonego,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na uznaniu, że zeznania św. L. są wystarczające do ustalenia winy osk. W. w sytuacji gdy są one sprzeczne z zeznaniami innych świadków a w szczególności pokrzywdzonego.

W uzasadnieniu skarżący przywołał zeznania świadków S., S., a przede wszystkim pokrzywdzonego B. K. w których negują oni udział oskarżonego w przestępstwie rozboju na osobie tego ostatniego. Zwrócił też uwagę na fakt, że czyn zarzucany oskarżonemu R. W. nie ma żadnego związku z zarzutami stawianymi pozostałym oskarżonym, co spowodowało, że „nie został poważnie potraktowany” przez Sąd orzekający.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie R. W..

Obrońca osk. R. S. (1) zaskarżył wyrok w części uznającej jego winę i zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść orzeczenia polegający na błędnym przyjęciu, że działanie oskarżonego wyczerpywało znamiona czynu z (pkt III a/o) art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k., czynów (pkt V i VI a/o) z art. 258 § 2 k.k., oraz czynu z (pkt XI a/o) art. 56 ust 1 i 3 ustawy z dnia 25 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w szczególności:

a) że R. S. (1) brał udział w zorganizowanych grupach przestępczych (pkt V, VI a/o), podczas, gdy co najwyżej mógł być tak odbierany przez świadków Ł. C. (1) oraz P. R. z racji pokrewieństwa ze swym bratem M. S. oraz znajomościami z osobami o przestępczej reputacji;

b) że R. S. (1) brał udział w nielegalnym obrocie środkami odurzającymi (pkt III a/o) podczas gdy co najwyżej mógł być postronnym obserwatorem transakcji tego rodzaju obrotu między świadkami Ł. C. (1) i P. R., czego przyczyną był fakt, że w transakcjach takich uczestniczył brat oskarżonego M. S.;

c) że R. S. (1) brał udział w nielegalnym obrocie środkami odurzającymi (pkt XI a/o), podczas gdy nie ma na to żadnego dowodu, ponad niespójne, chwiejne i ogólnikowe pomówienia jedyne go świadka P. R. uczestnika tej transakcji;

d) że R. S. (1) brał udział w nielegalnym obrocie środkami odurzającymi (pkt XI a/o), gdy co najwyżej ilość środka odurzającego w tym zarzucie mogła wynosić 50 gram i być przeznaczona na własny użytek;

- co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony swym zachowaniem wyczerpał dyspozycję zarzuconych i przypisanych mu czynów.

2. obrazę przepisów postępowania mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia polegającą na:

a) naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k. poprzez brak jego zastosowania i brak rozstrzygnięcia na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości związanych z nagłym olśnieniem świadka koronnego M. K. (1) i niedającym się w sposób racjonalny wytłumaczyć faktem, iż zeznając po raz kolejny świadek ten stwierdził, że zna jednak i ma coś do powiedzenia o działalności przestępczej oskarżonego R. S. (1), podczas gdy zeznając po raz pierwszy stanowczo twierdził, iż osoby tej nie zna, co sąd meriti zupełnie pominął, a co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem doprowadziło do bezpodstawnego skazania tegoż oskarżonego.

b) naruszenie art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuzasadnione danie wiary zeznaniom świadka koronnego M. K. (1) w części dotyczącej oskarżonego R. S. (1) pomimo, iż z prawidłowej analizy i oceny dowodu z zeznań tego świadka wynika, że nie znał oraz nie zna on tego oskarżonego i nic na temat jego działalności przestępczej nie ma do powiedzenia, co miało wpływ na treść wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony popełnił przypisany mu czyn z pkt III, V, VI a/o;

c) naruszenie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i nieuzasadnione danie wiary zeznaniom świadków Ł. C. (1) i P. R. w części dotyczącej oskarżonego R. S. (1), pomimo iż z prawidłowej analizy i oceny dowodu z zeznań tych świadków nie wynika, by R. S. (1) był członkiem zorganizowanych grup

przestępczych, o których w pkt V i VI a/o, a co najwyżej uczestnikiem spotkań towarzyskich, co miało wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem doprowadziło do bezpodstawnego skazania tegoż oskarżonego.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, iż jego mandantowi zarzuca się czyny popełnione w okresie 1999 do 2004 r., ale zeznania na ich temat zostały złożone dopiero w 2009 r. i różnią się znacznie do przedstawionych w postępowaniu sądowym w latach 2011 i 2012.

Przywołał zeznania św. koronnego M. K., który najpierw stwierdził, że nie ma wiedzy na temat członkostwa w grupie przestępczej R. S. i jego działalności, by po kilku miesiącach przypomnieć sobie, że był żołnierzem w grupie i uczestniczył w spotkaniach grupowych w komisie na K.. Członkostwo w grupie nie wynika też z zeznań św. C. i R.. Zdaniem obrony R. S. może być postrzegany jako osoba znana w środowisku przestępczym z racji tego, że aktywny był w nim jego brat, a on – ze względów towarzyskich – mógł być widziany w tym gronie.

Co do pozostałych zarzutów skarżący kwestionuje je z uwagi na interes prawny osób pomawiających oskarżonego, a także odmiennie wylicza ilość środków odurzających, które mogły być ewentualnie przedmiotem transakcji i to na użytek własny oskarżonego.

W konkluzji apelujący wniósł o uniewinnienie R. S. od popełnienia przypisanych mu czynów.

Obrońca osk. R. O. (1) skarżąc wyrok w części skazującej jego klienta zarzucił:

- naruszenie prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. w związku z art. 410 k.p.k. mające wpływ na treść wyroku wyrażające się w pominięciu przy ocenie materiału dowodowego treści zeznań świadków R., C. i K. w części, w której kwestionują oni przynależność R. O. (1) do grupy przestępczej,

- a także naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przyjęcie najmniej korzystnej dla oskarżonego wersji zdarzenia opisanego w pkt. X wyroku, poprzez uznanie jego winy na podstawie zeznań świadków P. R. i Ł. C. (1) relacjonujących obrót środkami odurzającymi z M. B. i mężczyzną o ps. (...), którzy powoływali się na osobę R. O. (1), w sytuacji braku dowodów mogących potwierdzić ewentualną świadomość oskarżonego w tym zakresie, nadto

- naruszenie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. wobec uznania, że oskarżony R. O. (1) wziął udział w obrocie środkami odurzającymi w ilości nie mniejszej niż 100 gramów zbywając ww. narkotyk P. R. i Ł. C. (1) wobec pozbawienia waloru wiarygodności wyjaśnień oskarżonego R. O. (1) po części potwierdzonych obiektywnymi środkami dowodowymi.

Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę skarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Żadna z apelacji nie zasługuje na uwzględnienie a wyrok należało skorygować jedynie w trybie art. 105 §1 k.p.k. tj. sprostowania oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych.

Na wstępie stwierdzić trzeba, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób nie nasuwający zastrzeżeń, zebrany materiał ocenił prawidłowo z poszanowaniem art. 7 k.p.k. wyciągając trafne wnioski co do winy oskarżonych w przypadkach, w których przypisał im sprawstwo określonych czynów. Szanując reguły postępowania, nie znajdując kategoriycznych dowodów winy, z szeregu czynów uniewinnił m. in. oskarżonych R. S. (1) i R. O. (1).

Trzeba także odnotować, iż przedmiotowa sprawa była swego rodzaju „odpryskiem” bardzo obszernych postępowań toczących się przeciwko wielu osobom, które w latach 90 – tych minionego wieku działały w zorganizowanych grupach przestępczych (w tym przypadku szczególnie na Ż.) popełniając wiele przestępstw. Grupy te wzajemnie zwalczały się, co skutkowało śmiercią kilkunastu osób z ich kręgu, dopuszczały się dużej liczby przestępstw, w których

poszkodowani byli także ich członkowie (przykładem B. K.), a nawet rozpadem struktur lub podporządkowaniem ich lub poszczególnych osób silniejszym w danym momencie jednostkom.

Konsekwencją tego była zmienność powiązań, interesów, zależności itp., co w przypadku toczących się postępowań przygotowawczych i sądowych rzutowało na postawę występujących w nich osób, które stosownie do aktualnej swojej sytuacji prezentowały lub też ukrywały wiedzę na temat środowiska przestępczego.

Pamiętać trzeba o tym dokonując oceny wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków wywodzących się ze wspomnianego kręgu. Charakterystyczna przy tym cecha i swojego rodzaju notorium jest stosunek do osób ze świata przestępczego, które podjęły współpracę z organami ścigania czy to w charakterze świadka koronnego czy też tzw. małego świadka koronnego, a więc korzystającego z dobrodziejstwa art. 60 § 3 i 4 k.k. Eksponuje się przy tym, rzekome lub rzeczywiste (wyolbrzymiając je) konflikty między pomawiającymi i pomawianymi, lub przytoczone zasłyszane ponoć, bezpośrednio lub przez inną osobę o kryminalnej przeszłości, groźby o zamiarze bezpodstawnego pomówienia osób oskarżonych w określonej sprawie.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy stwierdzić należy, iż cechą łączącą wszystkie apelacje jest próba dezawuowania świadków pomawiających oskarżonych o dokonanie zarzucanych im czynów. Dotyczy to przede wszystkim zeznań M. K. (1) (świadek koronny) a także św. B. L. oraz Ł. C. i P. R..

W dodatku, argumentacja zaprezentowana w apelacjach odwołuje się niejednokrotnie do fragmentów depozycji ww. osób, w oderwaniu od całościowego obrazu środowiska, w którym działali oskarżeni w niniejszej sprawie, którzy dopuścili się zarzucanych im i przypisanych przestępstw.

Taka konfrontacja fragmentów ich wypowiedzi nieraz odnotowanych w protokołach przesłuchań, które dzielą miesiące, a nawet lata może stwarzać wrażenie sprzeczności nakazujących – i słusznie – zachowanie ostrożności w ocenach.

Jednakże skonfrontowanie ich z szerszym materiałem dowodowym, a więc wypowiedziami innych oskarżonych lub świadków mówiących o grupie czy poszczególnych jej członkach, pozwala uzyskać potwierdzenie, z pozoru niepewnych relacji, innych przesłuchiowanych - zeznających na temat konkretnej osoby czy zdarzenia.

Dobrym tego przykładem jest relacja św. P. S. (1), który zeznając na okoliczność rozboju na osobie B. K., wyklucza udział w zajściu osk. R. W., bagatelizuje jednocześnie swoją rolę w tym zdarzeniu i neguje użycie wobec K. noża.

Jednocześnie inne przesłuchanie P. S. w charakterze podejrzanego, przynosi potwierdzenie przestępczej działalności osk. R. S. (1) (negowanej nie tylko przez samego zainteresowanego, ale i inne pytane o to osoby np. św. A. G. czy T. S.). P. S. (1) zaś opowiadając na temat grupy kierowanej przez M. N. stwierdza m. in., że z N. „chodzili O., bracia S. ...” dodając „ale nie wiem jak oni do końca odgrywali rolę. Mówię o braciach S.”. W dodatku (co wyklucza argument o ewentualnych uprzedzeniach do wspomnianych osób) stwierdza dalej „Jedynych których lubiłem z tej grupy to bracia S.”. Wreszcie dodaje nadal spontanicznie „... S. kręcili towarem, mam na myśli narkotyki. Moim zdaniem współpracowali z P. (osk. Ł. C. przyp. S.A.) i R., potem nawet pracowali dla P. i R.” (k. 1664 i nast.).

Sąd Okręgowy przywołał m. in. te relacje jako podstawę swoich ustaleń co do członkostwa w grupie przestępczej osk. R. S. i O. (str. 2 pisemnych motywów wyroku), choć nie przytoczył ich omawiając stawiane ww. zarzuty udziału w obrocie środkami odurzającymi, gdzie skoncentrował się na relacjach św. Ł. C. i P. R. jako kontrahentach w tych transakcjach.

Konkludując – Sąd I instancji przekonywująco ocenił materiał dowodowy odnoszący się do przypisanych przez siebie czynów wszystkim oskarżonym, choć jak wyżej wykazano akta sprawy zawierają więcej ujawnionych i niejednokrotnie ogólnikowo tylko przywołanych dowodów. Trafnie też ocenił zeznania świadków dających oskarżonym alibi wprost lub poprzez stwierdzenia tego rodzaju, że nie widzieli oskarżonego w określonym gronie lub też, że jeśli był w nim lub w konkretnym miejscu to tylko towarzyszko. Dotyczy to zwłaszcza osk. R. S. (1), którego postać prezentowana jest

jako drugoplanowa w stosunku do brata – M. S., skazanego w przedmiotowej sprawie, a który wyroku nie zaskarżył. Z relacji zawartych w aktach sprawy osoba R. S. faktycznie jawi się jako odgrywająca mniejszą rolę niż brat, zwłaszcza, że mówiący o nim podkreślają, iż był w tym czasie czynnym narkomanem.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń przypisał oskarżonym jedynie te czyny, które znalazły oparcie w niebudzących wątpliwości dowodach. W przypadkach rodzących się wątpliwości w stosunku do R. S. i R. O. – uniewinnił ich od popełnienia zarzucanych im czynów.

Odnosząc się jeszcze indywidualnie do argumentów zawartych w apelacji dotyczącej R. W. - obrońca podkreśla, że „pokrzywdzony K. w żadnym stopniu nie obciążał osk. W.”. Taką podstawę B. K. rzeczywiście przyjął relacjonując, a w praktyce zasłaniając się niepamięcią co do przedmiotowego zdarzenia. Oczywisty fakt znalezienia się w szpitalu, w związku z raną uda w wyniku ciosu nożem, próbuje bezskutecznie umiejscowić w innych okolicznościach. Niechętnie przyznaje też pozostałe okoliczności pobicia po zwabieniu go przez B. L. do mieszkania wynajmowanego od św. K. przez ... oskarżonego R. W., którego sprawstwu użycia noża zaprzecza. Okoliczność ta wynika natomiast bezspornie z zeznań L., który przede wszystkim przyznaje swój udział w rozboju i to jako osoby, która spowodowała przedmiotowe zdarzenie podstępnie zwabiając pokrzywdzonego. Dodaje przy tym, iż sam był zaskoczony pojawieniem się R. W. i jego zachowaniem. Postawa natomiast K. jest zrozumiała, gdy się uwzględni, że jest to osoba wywodząca się z tego samego środowiska, mająca w nim nie zawsze dobre notowania (vide wyjaśnienia R. K. k. 1052), dealer narkotyków pracujący dla L. C. (k. 453) i P. R. (k. 506). Zdarzenie przedmiotowe miało zaś charakter wewnętrznych rozrachunków.

Fakt napadu w mieszkaniu R. K., wynajmowanym przez R. W. potwierdzają też inni (skazani w odrębnym postępowaniu za ten czyn) jak choćby P. S., który w myśl reguł środowiskowych – o których była mowa na wstępie – próbuje bagatelizować rolę swoją czy bliskiego mu mężczyzny o ps. (...) i R. W., a przebiegiem zajścia obciąża L. i jego znajomych, zaś o zaborze mienia pokrzywdzonego mówi bezosobowo używając określenia „zabrano samochód” (k. 760 – 71 t. XVI akt).

Sąd Apelacyjny nie znalazł też podstaw do zakwestionowania poprawności przyjętych kwalifikacji prawnych czynów przepisanych oskarżonym, natomiast **zwraca uwagę Sądu Okręgowego, iż przywołując jako podstawę prawną wymierzonych grzywien, które stanowiły w świetle przepisów ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii obligatoryjną karę winien powołać art. 33 § 1 i 3 k.k., bowiem § 2 tegoż przepisu nie ma, co oczywiste, zastosowania w przedmiotowych przypadkach.**

Kary wymierzone oskarżonym (w przypadku R. S. i R. O., kary jednostkowe i kary łączne) nie noszą cech rażącej surowości bowiem wymierzone zostały w granicach ustawowego minimum lub w wysokości do niego zbliżonej. Sąd w przypadku każdego z oskarżonych omówił okoliczności obciążające i łagodzące. Należytą uwagę poświęcił też karom łącznym wskazując przyczynę posłużenie się jedynie częściową absorpcją przy łączeniu kar.

Argumentacja przytoczona w pisemnych motywach wyroku jest w pełni przekonująca.

Wobec dostrzeżenia błędów w wyliczeniu wysokości opłat należnych z tytułu orzeczonych w I instancji kar, Sąd Apelacyjny dokonał ich sprostowania w trybie art. 105 k.k., bowiem błędy te należą do kategorii oczywistych, tak jak i postawienie znaku określającego polską walutę po odnotowaniu w nawiasie słownego wyrazu liczbowego wymiaru stawek dziennych łącznej grzywny (ostatnia strona wyroku Sądu Okręgowego).

Wobec nieuwzględnienia środków odwoławczych wniesionych wyłącznie na korzyść oskarżonych Sąd Apelacyjny na podstawie art. 636 i 633 k.p.k. oraz art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa należne opłaty i proporcjonalną część wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.

Na rzecz występującego jako obrońca z urzędu osk. R. W. adwokata – zasądził od Skarbu państwa stosowne honorarium za udział w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.